

Arrest

nr. 151 545 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Nazran (Ingoesjetië) en verbleef in Ingoesjetië en Noord-Ossetië. U bent de moeder van R. A. (...) (O.V. (...)) en I. A. (...) (O.V. (...)).

Op 23 juli 2005 verdwijnt ene D.-K. C. (...) uit uw dorp Datsjnoye (Noord-Ossetië); hij is een kennis van uw broer M.-B. A. (...). Drie dagen later wordt hij door de ordediensten vermoord en verminkt teruggegeven aan zijn familie. U weet niet precies waarom hij was meegenomen. Uw broer begint tegen deze verdwijning en de verdwijningen van andere jongens protestacties te organiseren tegen de autoriteiten, in Vladikavkaz en in jullie dorp Datsjnoye. U en andere familieleden nemen daar ook soms aan deel.

Op 23 november 2005 verdwijnt uw broer als hij even naar de burens is. Een getuige had gezien hoe hij in een militair voertuig werd meegenomen. Sindsdien is er geen enkel spoor van hem. U bent ervan overtuigd dat zijn verdwijning te maken heeft met zijn protestacties. Uw familie (waaronder u en uw moeder) begint een zoektocht naar uw broer; zo gaan jullie langs bij mensenrechtenorganisaties om naar hem te vragen, maar hun onderzoek levert niets op. Jullie gaan ook naar de ordediensten en autoriteiten om te informeren naar uw broer en schrijven ook officieel verschillende instanties aan, in Noord-Ossetië en in Moskou. Telkens antwoorden zij terug dat zij de nodige stappen zullen ondernemen maar er gebeurt niets. U en uw familieleden worden integendeel onder druk gezet door de autoriteiten en ordediensten om de door jullie ondernomen stappen te stoppen en jullie klachten in te trekken. Zo wordt u in 2007 tweemaal meegenomen door de politie voor verhoor en valt de OMON in datzelfde jaar twee keer bij jullie thuis binnen. Uw jongste broer A. (...) krijgt daarbij klappen waardoor hij getraumatiseerd raakt. In diezelfde periode, op 10 oktober 2007, wordt u in de Oktjaberskijsk van Vladikavkaz door drie mannen meegenomen naar een verlaten gebouw en verkracht. U en uw familie beslissen daarop jullie pogingen om uw broer terug te vinden, stop te zetten.

Als gevolg van de bedreigingen en problemen vanwege de autoriteiten, vertrekken uw broers M. (...) en A'. (...) begin 2008 naar Europa maar u weet niet precies waarheen. Zelf gaat u bij uw zus A". (...) in de stad Nalchik (Kabardino-Balkaria) intrekken vanaf februari 2008. Uw zus Z. (...) en uw broer A. (...) blijven bij uw moeder in Datsjinoje. Daar zal men in de herfst van 2008 evenwel nogmaals binnenvallen en uw familie duidelijk maken dat u uw klacht uit 2007 maar beter kan intrekken.

Uiteindelijk verlaat u uw land in de zomer van 2008. Een vriend van de man van uw zus geeft u een lift met zijn wagen naar de grens met Polen. U heeft uw intern en internationaal paspoort bij. U en uw kinderen steken te voet de Poolse grens over. In dat land dient u een asielaanvraag in waarbij uw internationaal paspoort in beslag wordt genomen. U blijft echter maar één dag in Polen en reist dan met een andere wagen meteen door naar België waar u op 9 september 2008 een asielaanvraag indient. Op 22 december 2008 oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw aanvraag onontvankelijk is omdat Polen verantwoordelijk is voor uw aanvraag. U gaat echter niet terug naar Polen maar blijft in België.

In augustus 2011 overlijdt uw moeder in uw dorp Datsjinoje – uw zus Z. (...) trekt daarop ook weg uit de Russische Federatie (waarheen precies weet u niet); uw broer A. (...) gaat naar uw andere zus A. (...) in Nalchik waar u eerder had verbleven.

Op 10 december 2014 trekt de DVZ haar oorspronkelijke beslissing van onontvankelijkheid van uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Russisch paspoort, uw origineel internationaal Russisch paspoort en dat van uw kinderen, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, de originele duplicaten van de geboorteaktes van uw kinderen, een originele brief van de organisatie Mashr en de kopies van correspondentie van 2006 tussen uw moeder en de FSB Moskou, het parket van Noord-Ossetië, het federale openbaar ministerie, de presidentiële administratie en de Commissie voor de Mensenrechten, een kopie van het intern paspoort van uw broer, een internetartikel van de website van Memorial, kopies van twee attesten van de uitkering en psychische toestand van uw broer A. (...), een kopie van de erkenning als moreel slachtoffer van uw moeder en een Belgisch psychiatrisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de autoriteiten van uw land vreest als u naar de Russische Federatie zou terugkeren. Zij hadden u en uw familie immers reeds problemen bezorgd toen jullie stappen ondernamen op zoek naar uw in 2005 ontvoerde broer B.-M. A. (...) (CGVS 12.01.2015 p. 14 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van onderstaande redenen.

Hoewel het CGVS erkent dat u aan de hand van de documenten die u neerlegt, aantoont dat uw broer in november 2005 ontvoerd werd (i.c. internetartikel van Memorial, brief van Mashr en de kopie van het intern paspoort van uw broer, documenten 9-11) en uw familie verschillende instanties interpelleerde om te achterhalen wat er met hem gebeurd was (i.c. internetartikel van Memorial, de kopies van correspondentie van 2006 tussen uw moeder en de FSB Moskou, het parket van Noord-Ossetië, het federale openbaar ministerie, de presidentiële administratie en de Commissie voor de Mensenrechten en de erkenning als moreel slachtoffer van uw moeder en brief van de organisatie Mashr dd. 29.09.2014 (die wel de ontvoering van uw broer en de daaropvolgende strafzaak die niets opleverde vermeldt maar waarin niets staat over eventuele vervolging van uw familie omwille van de ondernomen stappen), documenten 4-8 + 16-17), bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u en uw familie actueel nog gevisieerd zouden worden door de autoriteiten van uw land.

Er kunnen immers ernstige vragen gesteld worden bij een aantal van de door u beschreven vervolgingsfeiten die zouden zijn voorgevallen naar aanleiding van de verdwijning van uw broer.

Zo geeft u om te beginnen aan, en zo blijkt ook uit uw intern paspoort, dat u op 25 september 2007 een internationaal paspoort verkreeg (CGVS p. 4 + document 1). Daarvoor zou u volgens uw verklaringen reeds tweemaal door de politie hardhandig ondervraagd zijn en zou de OMON reeds in augustus 2007 gewelddadig bij u thuis zijn binnengevallen (CGVS 12.01.2015 p. 12-13). Het is echter opmerkelijk dat de autoriteiten van uw land u probleemloos de toestemming zouden verlenen het land te verlaten in de vorm van een internationaal paspoort, indien u op dat moment door diezelfde autoriteiten reeds het voorwerp uitmaakte van vervolgingsfeiten omwille van de door u en uw familie ondernomen stappen in verband met uw ontvoerde broer. Deze vaststelling plaatst bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op de helling.

Daarnaast verklaart u dat er na uw vertrek uit uw dorp Datsjnoye (februari 2008) nog eens militairen zijn binnengevallen in uw ouderlijk huis en daarbij van uw moeder, uw zus Z. (...) en uw broer A. (...) (die op dat moment aanwezig waren thuis) geëist werd dat u uw klacht die u in 2007 in eigen naam had ingediend, zou intrekken (CGVS 12.01.2015 p. 11 & p. 15). Een aantal opvallende elementen trekken de geloofwaardigheid van deze inval echter ernstig in twijfel. Aanvankelijk verklaart u hierover dat men bij uw zus, uw broer en uw moeder twee jaar geleden binnenviel en dat uw zus Z. (...) hierna wegluchtte uit uw land en uw broer naar uw zus A". (...) in Nalchik ging. Dit gebeurde volgens u in 2013, het jaar waarin ook uw moeder stierf (CGVS 12.01.2015 p. 11, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS blijkt evenwel dat uw moeder gestorven was in augustus 2011, zoals ook blijkt uit haar overlijdensakte die u neerlegt (document 15), en dat dit de reden was waarom uw zus Z. (...) uit uw land wegging en uw broer A. (...) naar A". (...) in Nalchik verhuisde – de bewuste inval in Datsjnoye in uw afwezigheid waarover u sprak, vond volgens uw verklaringen van toen plaats in de herfst van 2008 en u verklaart op de koop toe dat er na deze inval in de herfst van 2008 geen andere meer zijn geweest (CGVS 5.02.2015 p. 2, p. 6 & p. 9-10). Dat u de bewuste inval in uw ouderlijk huis eerst situeert in 2013 en dan in 2008 (i.e. op een moment dat u zelf nog maar net in België was aangekomen), plaatst groot voorbehoud bij de aannemelijkheid ervan. Dat u zich hieromtrent maar liefst vijf jaar zou vergissen is immers bedenkelijk. Dit zijn ook uw verklaringen die u aflegt over de klacht die u zou ingediend hebben en waarvan tijdens de vermeende inval werd geëist dat u die zou intrekken. Zo verklaart u aanvankelijk dat u de bewuste klacht in 2007 had ingediend bij de politie van Vladikavkaz; daarop stond volgens u uw eigen handtekening maar stond op de klacht wel de naam van uw moeder. Als u gevraagd wordt waarom dat zo is gegaan (nl. een klacht op naam van uw moeder maar met uw handtekening), antwoordt u 'de laatste klachten in de stad Vladikavkaz werden in mijn naam ingediend. Misschien heeft u mij niet begrepen. Of heb ik u niet goed begrepen'. Even later voegt u hier spontaan aan toe: 'Ik wou nog iets zeggen eerst. Ik was zenuwachtig. Ik was in verwarring. Alle klachten die in 2005 en 2006 waren ingediend waren op naam van mijn moeder. Klacht van 2007 was op mijn naam; daarom eisten ze dat ik die introk. Laatste klacht was op mijn naam ingediend. Toen u mij die vraag stelde, was ik zenuwachtig' (CGVS 12.01.2015 p. 15). Het valt evenwel op dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over de bewuste klacht zonder daarvoor een overtuigende reden te geven. Van uw bewuste, eigen klacht uit 2007 legt u ook geen enkel begin van bewijs neer, in tegenstelling tot de documenten en brieven uit 2005 en 2006 op naam van uw moeder. U verklaart hierover wel dat het document in kwestie bestaat maar dat u niet weet of ze nog bestaat 'wegens verschillende verhuizen en zo' – u voegt eraan toe dat u niet wist of u het document zou kunnen gebruiken hier tijdens uw gehoor. In deze context dient erop gewezen te worden dat u verschillende documenten op naam van uw moeder opvallend genoeg wél neerlegt ter staving van uw asielrelaas (u had ze naar eigen zeggen van uw zus A". (...) verkregen die ze u had opgestuurd) (CGVS 12.01.2015 p. 15-16). In ieder geval zegt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u zal proberen uw eigen klacht uit 2007 alsnog neer te leggen (CGVS 12.01.2015 p. 18). In de loop van uw tweede gehoor blijkt dat alle documenten in 2008 aan uw zus A". (...) werden bezorgd (waarvan ze dus die op naam van uw moeder naar u opstuurde in België). Als u dan gevraagd wordt of u de klacht op uw eigen naam nu bij zich heeft, zegt u van niet – u had het uw zus A". (...) wel gevraagd maar ze kon niets vinden, zegt u (CGVS 5.02.2015 p. 7 & p. 11). Uw zus A". (...) woonde volgens u echter steeds in Nalchik (Kabardino-Balkaria) (CGVS 5.02.2015 p. 7): dat uw bewuste klacht verloren zou zijn gegaan 'wegens verschillende verhuizen', zoals u eerder verklaarde, is bijgevolg weinig aannemelijk. Aldus blijft het bijzonder opvallend dat u wel documenten en brieven op naam van uw moeder neerlegt, maar het document op uw eigen naam (waarvan zelfs na uw vertrek uit Datsjnoye nog zou worden geëist dat u het zou intrekken) niet. In deze context is het ook opvallend dat u aanvankelijk expliciet had verklaard dat alle papieren op naam van uw moeder werden ingediend en dat uw naam niet geregistreerd werd (CGVS 12.01.2015 p. 9) – later wijzigt u dus deze verklaringen (zie boven). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bewuste inval in uw ouderlijk huis toen u zelf al in België was en bij uitbreiding aan de recentste vervolgingsfeiten als gevolg van de verdwijning van uw broer Bashir waarvan uw familie nog het slachtoffer zou zijn geweest sinds uw vertrek uit uw dorp.

Verder dient gewezen te worden op een aantal inconsistenties te vinden in uw verklaringen doorheen uw asielprocedure. Zo werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd of uw moeder al bedreigd is geweest door de politie, waarop u antwoordde 'Nee. Het is een oudere vrouw, ze durven niet direct een oudere persoon openlijk aan te pakken, dan gaat het nog erger worden' (CGVS vragenlijst 5.12.2014 p. 4 vraag 3.5). Uit uw gehoren op het CGVS blijkt echter dat uw moeder wel werd bedreigd en aangepakt (CGVS 12.01.2015 p. 13, p. 15). Op de DVZ verklaarde u ook dat u in Nalchik bij vrienden onderdook en niet bij andere familieleden omdat die u niet wilden helpen uit angst om zelf problemen te krijgen (CGVS vragenlijst 5.12.2014 p. 4 vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dan weer meermaals dat u in Nalchik wel een hele tijd bij uw zus A". (...) verbleef (CGVS 12.01.2015 p. 14 + CGVS 5.02.2015 p. 10). Het valt ook op dat u tijdens uw gehoor op de DVZ – slechts een maand voor uw gehoren op het CGVS – het enkel heeft over één inval (nl. in de zomer van 2007) en dat u daarna ging onderduiken (CGVS vragenlijst 5.12.2014 p. 4 vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u in 2007 twee keer werd meegenomen naar de politie voor ondervraging en dat men twee keer kwam binnenvallen (augustus en oktober 2007). Van een asielzoekster kan immers verwacht worden dat ze aan het begin van haar asielprocedure de verantwoordelijke instanties op de hoogte brengt van alle feiten die ze meegemaakt heeft en die geleid hebben tot haar vlucht, en bij de verschillende asielinstanties gelijklopende verklaringen aflegt. Dit is hier niet het geval. Bovenstaande incoherenties hypothekeerend verder de aannemelijkheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten van u en uw familie in de nasleep van de ontvoering van uw broer en jullie ondernomen stappen daartegen.

Een ander element dat niet strookt met uw verklaringen dat u en/of uw familie actueel nog gevisieerd zouden worden door de autoriteiten van uw land wegens de verdwijning van uw broer (2005) en jullie pogingen tot opsporing destijds (2005-2006), ligt in het volgende. U verklaarde dat u in 2010 uw eigen intern Russisch paspoort vanuit België naar uw zus A". (...) in Nalchik opstuurde waarmee zij dan de (duplicaten van de) geboorteaktes van uw kinderen ging ophalen in Nazran (Ingoesjetie) (CGVS p. 12.01.2015 p. 3-4 + documenten 1-3). Twee jaar later, in 2012, liet A". (...) op deze geboorteaktes een apostille aanbrengen, opnieuw in Nazran. Deze geboorteaktes en uw intern paspoort stuurde ze daarna dan weer terug naar u in België (CGVS p. 12.01.2015 p. 3-4 + documenten 2 & 3). Tussendoor, in 2011, had uw andere zus Z. (...) (die op dat moment nog thuis in Datsjnoye woonde) de overlijdensakte van uw moeder verkregen bij de burgerlijke stand in Noord-Ossetie (CGVS 5.02.2015 p. 6 + document 15). Eind 2013 en begin 2014 verkregen u en uw kinderen op het Russisch consulaat in Antwerpen elk een nieuw internationaal paspoort (CGVS 5.02.2015 p. 7 + documenten 12-14). Verder dient er nog op gewezen te worden dat zowel uw broer A. (...) als uw moeder een sociaal/medisch pensioen kregen uitgekeerd in uw land – uw broer krijgt dit tot op heden nog steeds (CGVS 5.02.2015 p. 4 & p. 9 + documenten 18-19). Welnu, als u en/of uw familieleden sinds uw vertrek uit uw land in 2008 nog het voorwerp zouden uitgemaakt hebben van vervolging omwille van jullie pogingen om uw broer B. (...) terug te vinden, valt het maar moeilijk te verklaren dat jullie zich doorheen de jaren nog meermaals vrijwillig tot de autoriteiten van jullie land zouden gewend hebben voor het verkrijgen van paspoorten, geboorte- en overlijdensaktes. Dat die autoriteiten jullie deze documenten nog probleemloos zouden uitgereikt hebben, is zo mogelijk nog opmerkelijker, net zoals het feit dat ze uw familieleden nog financieel zouden ondersteund hebben in de vorm van een medisch pensioen voor uw broer A. (...) en een gewoon pensioen voor uw moeder. Deze vaststellingen vallen dus allerminst te rijmen met het feit dat de autoriteiten van uw land u of uw familie actueel nog zouden viseren.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een actuele vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst, de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw intern Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, uw internationaal paspoort en dat van uw kinderen en de overlijdensakte van uw moeder bevatten immers louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet betwist worden. De overige documenten in verband met de verdwijning van uw broer (nl. brief van de organisatie Mashr, internetartikel van Memorial en de kopie van correspondentie van 2006 tussen uw moeder en de FSB Moskou, het parket van Noord-Ossetie, het federale openbaar ministerie, de presidentiële administratie en de Commissie voor de Mensenrechten, de kopie van het intern paspoort van uw broer en de erkenning als moreel slachtoffer van uw moeder) werden reeds eerder besproken (zie boven). Het attest van uw broer A. (...) uit 2001 (document 18) toont aan dat hem een sociale uitkering werd toegekend van 2001 tot 2005, volgens uw verklaringen weliswaar onterecht door middel van smeergeld betaald te hebben (CGVS 5.02.2015 p. 4), maar meer ook niet. Het attest van het Ministerie van Gezondheidszorg over uw broer A. (...) (document 19) vermeldt dat er in juli 2008 bij hem een psychisch trauma werd vastgesteld – volgens u kreeg A. (...) na de verdwijning van B. (...) in 2005 en de inval in jullie huis in de zomer van 2007 steeds meer mentale problemen en in 2008 werd hij daarvoor opgenomen in een ziekenhuis (CGVS 12.01.2015 p. 13 + CGVS 5.02.2015 p. 5). Dit document verandert echter niets aan de

hierboven aangehaalde vaststellingen in verband met uw actuele vrees voor vervolging. Het Belgisch medisch attest van dr. D. (...) over uzelf (document 20) vermeldt dat u een psychotherapeutische behandeling volgt, volgens u van 2009 tot 2013 (CGVS 5.02.2015 p. 5-6). Wat dit betreft, kan begrip worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch dit overigens uiterst summier opgestelde attest is geenszins van die aard dat het bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij betreffende de vaststelling van verwerende partij dat zij op 25 september 2007 een paspoort verkreeg benadrukt dat de vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer was op onrechtmatige basis gebeurden en vermoedt dat zij geen problemen heeft ondervonden bij het verkrijgen van een internationaal paspoort omdat er geen officieel opsporingsbevel tegen haar gericht was en zij nog niet internationaal geseind staat, daar zij zich niet schuldig gemaakt heeft aan enige strafrechtelijke feiten en de overheid dan ook geen officiële motieven heeft om haar aan te houden of te vervolgen, is de Raad van mening dat deze uitleg allesbehalve overtuigend is daar verzoekende partij zich beperkt tot het louter gissen. Zelfs indien men deze uitleg zou aanvaarden, *quod non*, is het hoe

dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij, ondanks dat zij reeds tweemaal door de politie hardhandig ondervraagd was en de OMON reeds in augustus 2007 gewelddadig bij haar thuis zou zijn binnengevallen, nog een internationaal paspoort aangevraagd heeft en zich daardoor in het vizier plaatste van de overheden door wie ze beweert vervolgd te zijn.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tracht te verklaren door te verwijzen naar haar psychologische toestand, stellende dat zij hiervan bewijzen voorlegde tijdens haar gehoor, stelt de Raad evenwel vast dat uit het Belgisch medisch attest dat verzoekende partij bijbracht tijdens haar tweede gehoor (administratief dossier, stuk 15, documenten, deel 20) louter blijkt dat zij een psychotherapeutische behandeling volgt, doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Dit argument is dan ook niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties te verklaren.

2.2.5.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij over de klacht die zij in 2007 zou hebben ingediend en de vaststelling dat verzoekende partij van deze klacht evenmin enig begin van bewijs neerlegt, stelt verzoekende partij bij haar verklaringen te blijven en bemerkt zij dat er zowel klachten op haar naam als op naam van haar moeder zijn ingediend. Voorts heeft zij al meermaals getracht deze klacht te bekomen van haar zus, echter wordt deze laatste *“steeds overmeesterd door angsten daar zij weet risico’s te nemen door op zoek te gaan naar voornoemde klachten”*.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de loutere stelling van verzoekende partij dat zij bij haar verklaringen blijft en dat er zowel klachten op haar naam als op naam van haar moeder zijn ingediend geenszins volstaat om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontkrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De door verwerende partij vastgestelde incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij over de klacht in 2007 blijven dan ook onverminderd overeind.

Daarnaast is de door verzoekende partij ter vergoelijking aangevoerde uitleg voor het feit dat zij tot op heden geen enkel begin van bewijs neergelegd heeft van haar eigen klacht uit 2007, met name dat haar zus vreest voor het risico dat zij zou nemen door op zoek te gaan naar de klacht, allesbehalve overtuigend. Immers ziet de Raad niet in welk risico de zus van verzoekende partij zou nemen door bij haar thuis – alle documenten werden immers in 2008 aan haar zus A. bezorgd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2015, p. 6) – op zoek te gaan naar het document in verband met de klacht van verzoekende partij uit 2007. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkele plausibele uitleg aan voor het ontbreken van enig begin van bewijs inzake de door haar neergelegde klacht in 2007.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat, als verzoekende partij en/of haar familieleden sinds haar vertrek uit haar land in 2008 nog het voorwerp zouden uitgemaakt hebben van vervolging omwille van hun pogingen om haar broer B. terug te vinden, het maar moeilijk te verklaren valt dat zij zich doorheen de jaren nog meermaals vrijwillig tot de autoriteiten van hun land zouden gewend hebben voor het verkrijgen van paspoorten, geboorte- en overlijdensaktes en dat het nog opmerkelijker is dat die autoriteiten hen deze documenten nog probleemloos zouden uitgereikt hebben en bovendien haar familieleden nog financieel ondersteund zouden hebben in de vorm van een medisch pensioen voor haar broer A. en een gewoon pensioen voor haar moeder, geeft zij aan dat haar kinderen geboren zijn in Ingoesjetië en dat haar zus zich voor de duplicaten van de geboorteaktes dan ook wendde tot de autoriteiten in Nazran (Ingoesjetië). Verzoekende partij werd evenwel vervolgd in Noord-Ossetië.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij en haar familieleden zich doorheen de jaren nog meermaals vrijwillig tot de autoriteiten van hun land zouden hebben gewend voor het verkrijgen van paspoorten, geboorte- en overlijdensaktes. Indien zij echt nog het voorwerp zouden uitgemaakt hebben van vervolging vanwege de autoriteiten en ordediensten, is het immers niet aannemelijk dat zij zich tot eender welke officiële instantie zouden wenden om deze documenten te verkrijgen. Zelfs indien er een onderscheid zou bestaan tussen de autoriteiten in Nazran (Ingoesjetië) en de autoriteiten/ordediensten waardoor verzoekende partij en haar familie wordt vervolgd, is het niet denkbeeldig dat beide instanties tot op een bepaalde hoogte

samenwerken en informatie aan elkaar doorspelen om beter te functioneren. Daarenboven werd door verwerende partij in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat in 2011 haar zus Z. een overlijdensakte van haar moeder had verkregen bij de burgerlijke stand in Noord-Ossetië, dat verzoekende partij en haar kinderen eind 2013 en begin 2014 op het Russisch consulaat in Antwerpen elk een nieuw internationaal paspoort verkregen en dat zowel haar broer A. als haar moeder een sociaal/medisch pensioen uitgekeerd kregen – haar broer krijgt dit tot op heden nog steeds – in haar land. In het licht van de door verzoekende partij voorgehouden vervolging is het niet alleen geheel onaannemelijk dat zij en haar familieleden zich nog diverse keren vrijwillig tot de autoriteiten van hun land hebben gewend om bepaalde documenten te verkrijgen, tevens is het geenszins plausibel dat die autoriteiten hen deze documenten probleemloos uitgereikt zouden hebben en bovendien haar familieleden nog financieel ondersteund zouden hebben in de vorm van een medisch pensioen voor haar broer A. en een gewoon pensioen voor haar moeder. Deze vaststellingen zijn allesbehalve verenigbaar met het feit dat de autoriteiten van haar land verzoekende partij en haar familie actueel nog zouden viseren.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over de verkrachting waarvan zij het slachtoffer werd in haar land van herkomst. Nochtans betreffen haar verklaringen hieromtrent een begin van bewijs van het feit dat zij zware vervolgingen heeft ondergaan in haar land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep met name de vrouwen en wijst erop dat vrouwen in haar land van herkomst een ondergeschikte positie hebben in de samenleving, dat zij er slecht behandeld worden en dat het voor de overheid niet mogelijk is om vrouwen te beschermen. Zij citeert desbetreffend uit *“de ambtsberichten van 12 januari 2012 betreffende de Noordelijke Kaukasus”*. Verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan het feit dat zij reeds een vervolging heeft ondergaan in het verleden, met name de verkrachting. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient dan ook toegepast te worden.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de verkrachting waarvan verzoekende partij het slachtoffer werd onbesproken laat, oordeelt de Raad dat verwerende partij dit element van het voorgehouden asielrelaas niet diende te motiveren. Immers blijkt op voldoende wijze uit de motivering van verwerende partij dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij geïsoleerd wordt door de autoriteiten van haar land nadat zij en haar familieleden verschillende stappen ondernamen om informatie te verkrijgen over haar broer die op 23 november 2005 verdween en tevens verschillende klachten indienden. Derhalve kan impliciet ook aan de voorgehouden verkrachting op 10 oktober 2007, waarbij verzoekende partij eveneens bedreigd zou zijn geweest omwille van de ondernomen stappen en ingediende klachten (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 21/01/2015, p. 14), geen geloof worden gehecht. Het door verzoekende partij voorgehouden relaas wordt door verwerende partij overduidelijk als ongeloofwaardig beschouwd.

Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden, bemerkt de Raad vooreerst dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen – waaronder tevens de verkrachting – die verzoekende partij zou hebben gekend omwille van de door haar (en haar familieleden) ondernomen stappen en ingediende klachten na het verdwijnen van haar broer, heeft verzoekende partij evenwel geenszins aannemelijk gemaakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep, met name de groep van vrouwen, merkt de Raad op dat het loutere feit te behoren tot een ‘sociale groep’ in geen geval afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze vrees moet immers individueel in hoofde van verzoekende partij worden aangetoond. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar *“de ambtsberichten van 12 januari 2012 betreffende de Noordelijke Kaukasus”* waarin verwezen wordt naar de ‘algemene situatie’ in haar land van herkomst voor wat betreft de positie van vrouwen en meer bepaald dat ze er slecht behandeld worden en er niet kunnen rekenen op de bescherming van de overheid. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat deze ambtsberichten waarnaar zij verwijst bij te brengen. Bovendien heeft de in het verzoekschrift weergegeven informatie hoofdzakelijk betrekking op de situatie voor vrouwen in

Tsjetsjenië, terwijl verzoekende partij verbleef in Ingoesjetië en Noord-Ossetië. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij behoort tot de sociale groep van alleenstaande moeders, en desbetreffend verwijst naar de informatie in *"de ambtsberichten van 12 januari 2012 betreffende de Noordelijke Kaukasus"*, herhaalt de Raad dat verzoekende partij nalaat deze ambtsberichten bij te brengen. De in het verzoekschrift weergegeven informatie inzake alleenstaande vrouwen beperkt zich overigens tot informatie omtrent de situatie van alleenstaande vrouwen in Tsjetsjenië, hetgeen niet relevant is nu verzoekende partij niet van daar afkomstig is. Hoe dan ook wijst de Raad verzoekende partij erop dat het loutere feit te behoren tot een 'sociale groep' in geen geval afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze vrees moet immers individueel in hoofde van verzoekende partij worden aangetoond.

2.2.9. Betreffende het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van de situatie, stelt de Raad evenwel vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 12 januari 2015 en 5 februari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Voormeld betoog van verzoekende partij kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij beperkt zich desbetreffende tot de verwijzing naar de veiligheidssituatie in Ingoesjetië zoals deze blijkt uit *"de ambtsberichten dd 17 januari 2012"*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat deze ambtsberichten waarnaar zij verwijst bij te brengen. Bovendien verbleef verzoekende partij sinds 2005 opnieuw in haar ouderlijk huis in Noord-Ossetië (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2015, p. 7-8). De informatie aangaande de veiligheidssituatie in Ingoesjetië is dan ook niet relevant. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die illustreren dat er heden in Noord-Ossetië een situatie van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict heerst die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT